

AVSC/0142 (1)

Barcelona, 19 de març de 1992

Estimat amic,

Au, perquè no sigui dit, t'escric quatre ratlles -avui sí que només seran quatre!- amb la intenció de preparar-te l'arribada a casa, perquè no et reprengui...

No cal que assagis cap mena de salutació especial -una reverència tot agafant-te la faldilla, per exemple-, ni que canviïs el tractament que fins ara m'havies adreçat. M'he mantingut en la meua decisió inicial i, tot i lamentant que el Conseller de Treball, el meu antic company de la Caixa, l'Ignasi Farreres, fes un paper d'estrassa, vaig declinar polidament l'honor que el govern em feia d'atorgar-me la creueta de Sant Jordi Pujol. És molt possible que sigui una bestiesa, però no tenia ganes de fer el paperot. Al meu amic, però, li vaig dir per telèfon que no s'havia de preocupar perquè no em vantaria d'aquest refús i que no ho proclamaria als quatre vents, que seria una manera de fer-me més propaganda que no pas acceptant-la. Tampoc no vull que la deferència que es pensava que em feia se li torni en contra seva d'una manera pública. Ja les deu haver passat prou magres a la reunió en què va haver de dir davant els altres consellers que el seu candidat havia dit que no.

Veig que treballes a tot gas. I que finalment t'has assabentat de la rebolcada que et va clavar el meu amic Vicenç Pagès... No te n'havia parlat per estalviar-te que fabriquessis mala llet... És una mica com l'altre amic nostre, el mestre Julià Guillamon, que em va fotre el milió de peles de l'Andròmina quan ja el tenia a la butxaca... Ell, en Pagès, en sap, d'escriure. Abans de saber qui era, vaig col.laborar a descobrir-lo juntament amb la Capmany en un dels premis de narrativa Ciutat de Palma, quan tots dos vam fer de jurats. El seu conte estava realment bé. El vam premiar. I li ho vaig fer saber. I quan va publicar el llibre -Cercles d'infinites combinacions-, el vaig tornar a felicitar tot enviant-li un exemplar de la plaquette Bonsais de paper que, tot seguit, em va fer saber que no li havia agradat gens perquè era una llufa amb un cordill. Només en salvava una

ArbC/0142 (2)

imatge... Són terribles, aquests minyons! I no mereixen la consideració que els tenim! Som tan estúpids, nosaltres, que quan en surt un que promet, ens cau la bava i l'afalaguem. Després, ells, és clar, se'ns pixen a sobre. Diuen que és lògic per allò que cada generació ha de matar el pare... I nosaltres, resulta que no en tenim, de pare. I els que no tenen pare, ja se sap què són, oi? Però, a qui podia matar, jo, l'any seixanta, quan vaig començar a publicar, si només que en Pedrolo, o l'Espinàs, o la Capmany -uns oncles, més aviat- em dirigissin una mirada, els jurava agraïment etern?

Records a tots, que d'això i moltes més coses és d'esperar que tindrem ocasió de parlar ben aviat.

Fins llavors, rep una abraçada del teu amic,

